

ДРУГАРИ

Да ви кажа ли, по онова време ние бяхме толкова бедни, че едвам се изхранвахме. А ето какво ми се случи веднаж: като се завръщах от училище гладен и уморен, в празното място на нашата улица намерих едно подхвърлено малко кученце.

Стана ми жал за него. Дигнах го и нежно помилвах кадифеното му гръбче. То трепереше цялото от студ, или от страх. Скрих го в пазвата си на топло и го занесох право в къщи. Хваля се аз още от вратата на нашите и се надявам да ме похвалят за стореното добро.

— Виж, татко, какво хубаво кученце намерих! — И му показвам кученцето.

А той мръщи лицето си и се дърпа назад:

— У, какво е нечисто, я го хвърли в реката!

— Че защо?

— С какво ще го храниш? За нас хляба не достига, а ти ще храниш и чуждите кучета!

Хайде, махай го по-скоро до като и тебе не съм изхвърлил от къщи!

Няма какво, подчиних се. Виновно затворих вратата след себе си и тръгнах бавно и без посока. Сега — на къде? Да го захвърля на открито — за нищо на света. По-скоро бих загинал заедно с него.

Тогава? . . . И неочаквано ми хрумна една мисъл: да го скрия някъде. Така и направих.

Занесох го в бараката ни. В дъното върху непотребни неща на топло го сложих. И през час-два го наглеждах. Отделях от своята храна, изпросвах от тук от там по коричка, скривах я в джобовете си, и при удобен случай намокрена, размекнала му я занасях. Скоро порасна — започна да ходи. Но за да не го открият нашите, аз го връзвах за гредата. Така прекарваше в безопасност през деня.